

ikke ventet det, da han i Fællesudvalget ogsaa har talt om, hvad der kan gøres for at hindre Udbrud af Interessesstridigheder, hvilket netop skulde være Forslagets Opgave.

Alle, der have beskæftiget sig med Samfundsforhold, vide, at de bestaaende Forhold medføre, at sociale Kampe af og til udbrøde. Organisationerne kunne være saa stærke, de være ville, saa vil det dog være dem umuligt at hindre, at sociale Kampe, Strjeker og Lockouter udbrøde. Selv om man vilde gaa til tvungen Voldgift, hvad der har været Tale om her og der, men hvad hele Udvalget og dets Formand have taget Afstand fra, er det ikke muligt at paabyde en Mand: Nu skal du arbejde ved det og det og for den og den Betaling, eller paabyde en Arbejdsgiver: Nu skal du lade dit Arbejde udføre paa den og den Maade eller til den og den Pris. Det er i Strid med den bestaaende Udvikling og med de bestaaende Produktionsforhold og kan ikke lade sig indføre ved en Lov.

Derimod forekommer det mig, at alle burde være enige om at gøre et Forsøg paa at faa Freden opretholdt og at undgaa Krigen, og Forligsmandsinstitutionen har da ogsaa kun til Opgave at søge at mægle paa bedst mulige Maade. For at Forligsmanden skal kunne gøre det, er der givet ham en ret udvidet Beføjelse, men det forekommer mig, at denne Beføjelse ikke er mere vidtgaaende end nødvendigt, naar han virkelig skal kunne have nogen Indflydelse. Han skal nemlig værne Samfundet, om jeg saa maa sige, mod Følgerne af en stor social Krig, som kunde udbrøde paa et givet Tidspunkt, og han skal kunne gøre det med nogen Udsigt til at kunne sætte sin Mening og sine Forslag igennem. Han maa derfor have en vidtstrakt Bemyndigelse, omtrent som den, der er givet ham her i Forslaget. Der er dog ikke givet ham den Myndighed, at han skal kunne trumfe Forslag igennem, men han kan indkalde Parterne.

Et synes jeg, at jeg maa have Lov til at gøre det ærede Tings Medlemmer opmærksom paa, nemlig det betegnende, at det er Arbejdernes Repræsentanter, der sammen med Formanden have kunnet enes om Forslaget angaaende Forligsmandsinstitutionen. Det bliver nemlig saa ofte sagt, at Arbejderne ikke ville have deres Sager ud til Offentlighedens Bedømmelse, naar en eller anden stor Strid er udbrudt. De ville ikke, at Offentligheden skal blive klog paa, hvorledes Forholdene med Hensyn til

den paagældende Strid i Virkeligheden ere. Det foreliggende Forslag er imidlertid vedtaget af de samvirkende Fagforbunds Repræsentanter, og der var ingen, der havde noget at indvende derimod paa de samvirkende Fagforbunds Generalforsamling. Dette viser, at der i Arbejderkredse og i Arbejdernes Fagorganisationer er Stemning for saa vidt muligt og i saa vidt Udstrækning som muligt at undgaa Kamp. Derfor have Arbejdernes Repræsentanter i Modsætning til Arbejdsgivernes sluttet sig til Forslaget om denne Forligsmandsinstitution. Arbejderne ønske, at disse to Forslag skulle følges ad, og Arbejderne give noget fra sig paa det første Forslag, man kan saa fra de forskellige Sider tillægge dette større eller mindre Værd. De have hørt, at jeg ikke personlig tillægger disse hurtige Strjeker saa stor Betydning nu som tidligere, men en Del af Arbejderne formene under alle Omstændigheder, at de give noget fra sig ved det første Forslag. Det er da ikke mere end ret og billigt, at det Forslag om en Forligsmand, som foreligger samtidig paa Tingets Bord, ogsaa samtidig bliver gennemført.

Forligsmanden skal virke for at opretholde det fredelige Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Han kan, naar Forhandlingerne ere afbrudte, og der er varslet til Arbejdsstandsning, indkalde Parterne for at stille Mæglingsforslag. Det ærede Medlem fra Frederikssund mente, det var for storen Udvidelse af Mæglingsmandens Myndighed, og henstillede, om man ikke i Stedet for kunde have et lille Nævn, f. Eks. en fra hver Parts Side — saaledes forstod jeg ham. Det er den Slags Forslag, som man kan behandle i et Udvalg, og til et Udvalg vil Sagen formentlig blive henvist. Jeg skal dog straks sige, at det forekommer mig, at i det Øjeblik man ved Siden af ham sætter et Medlem, valgt af Arbejderne, og et, valgt af Arbejdsgiverne, hører han op at staa overfor Samfundet som Helhed som en Forligsmand. Det kommer da an paa, hvem der har forstaaet at trække bedst i ham fra en af de nævnte Parters Side med Hensyn til, hvorledes Mæglingsforslaget kommer til at se ud. Saaledes mener jeg, at der kan blive ræsonneret. Det er ikke sikkert, at det er Mandens Skyld, men saaledes kan der blive ræsonneret, og derved taber hans Mægling, der skulde virke som et Retsmiddel, sin store Betydning udadtil i Offentligheden.

Det er en bekendt Sag, at Forligs-